

De gav deres Liv for Danmarks Frihed.

Danmark har genvundet sin Frihed. Ydmygelsens fem lange, onde Aar er til Ende, og det Haab, som alle Danske har næret i denne Mørketid, er blevet til Virkelighed.

Blandt de Tusinder — i By som paa Land — der følte det som et Kald at gaa ind i Kampen for vort Lands Befrielse, skulde mange desværre ikke opleve at se Danmark frit igen.

Vi vil mindes disse gode, danske Kvinder og Mænd, hvis Liv blev taget, fordi de som Danske rejste sig til Kamp mod Undertrykkelse af Sandhed og Ret. Adskillige af dem var Landmænd. Der skal her kun nævnes to, men det, der kan siges om dem i deres Forhold til Danmark og det danske Folk, gælder ligeiuldt de mange andre, der fristede den samme Skæbne. De døde for deres Land, men Mindet om dem vil leve og blive holdt i Ære!

Landbrugskandidat E. Briand Clausen.

Paaskedag meddelte den danske Radio fra London, at Landmand Erik Briand Clausen om Morgenen Skærtorsdag den 29. Marts var blevet henrettet af Tyskerne i Ryvangen sammen med en Række andre gode danske Mænd. Vi, hans tidligere Arbejdskammerater og Venner, stod straks uforstaaende overfor, at Briand nu saa pludselig skulde være gaet bort, men vi vidste, at han paa alle Omraader var Modstander af den Udplyndringspolitik og det Terrorregimente, der fra tysk Side førtes her i Landet, og at han havde ofret sit Liv i Kampen for Danmarks Frihed.

Landbrugskandidat Briand Clausen var født den 24. Januar 1901 i Yokohama som Søn af Hotelejer Clausen. Som 9-aarig

Dreng kom han til Danmark og fik her sin Skoleuddannelse, hvorefter han uddannedes ved Landvæsenet paa en Række større Gaarde og paa Næsgaard Agerbrugsskole. Han rejste her- efter til Amerika, hvor han arbejdede som Forsøgs- og Kon- trolassistent i nogle Aar og tog saa hjem igen for at studere ved Landbohøjskolen. Efter fuldendt Eksamen i 1929 fik han Ansættelse i Landbrugsraadet indtil 1933, hvilket Aar han paa Anmodning fra Folkeforbundet overtog Stillingen som land- brugskyndig Raadgiver for Folkeforbundets Komité i Kina og virkede her til 1935. Han var saaledes omtrent vendt tilbage til sin Barndoms Egne og omfattede dette Arbejde blandt den ki- nesiske Landbefolkning med stor Kærlighed, hvilket hans man- ge Foredrag og det store Billedmateriale, han havde indsamlet, og som han senere har skænket Landbrugsraadet, giver klart Udtryk for. Efter Hjemkomsten gik han over til praktisk Land- brug og blev Ejer af Gaarden Vernersminde ved Hvalsø.

Briand Clausen gik med Ildhu og aldrig svigtende Arbejds- mod ind til Opgaven at forbedre Landbruget paa Vernersminde, og under de vanskelige Arbejdsforhold maatte han selv tage haardt fat. Kom man i Nærheden af Vernersminde, var det altid en særlig Glæde at besøge Briand Clausen og hans unge, dygtige Frue, fordi man i deres særprægede og gæstfri Hjem straks følte Hyggen og en hjertelig Velkomst.

Han fik imidlertid større Opgaver. Med sin retlinede og ret- skafne Karakter gjorde han altid, hvad han mente maatte gøres, selv om det var forbundet med store personlige Vanskeligheder, og som den gode danske Mand, han var, tog han efter Dan- marks Besættelse og Bruddet med det tyske Styre nye Opgaver op inden for Modstandsbevægelsen. De store Skove, som om- gav hans Ejendom, gav ofte Anledning til farlige Transporter af luftlandet Materiel.

Saa vel her som ved tidligere Opgaver gik han ind i et Ar- bejde, som krævede sin Mand fuldtud, og vi er ham Tak skyl- dig for hans Indsats paa disse Omraader. Han var en Mand, der stolede paa andre, naar de ikke havde givet Grund til andet, og gik altid direkte til Sagen. En Maaned før Danmarks Befrielse faldt han, og tilbage sidder nu hans Enke og deres

lille Pige i Sorg, men med kostelige Minder om en Mand, som vil kunne svare til de gamle Ord fra Eddaen:

Fæ dør,
Frænder dør,
selv dør man til sidst.
Et ved jeg,
der aldrig dør,
Dom over hver en død.

Derfor vil vi holde hans Minde i Ære inden for dansk Landbrug.

A. F. Knudsen.

Greve Lennart Ahlefeldt-Laurvig-Lehn.

Den 28. Marts 1945 døde Forvalter, Løjtnant, Greve Lennart Ahlefeldt-Laurvig-Lehn. Han gav, som saa mange andre af vore bedste unge, Livet for sit Land. Han fik, som han udtrykte det i et Afskedsbrev, skrevet efter at en tysk Krigsret havde dømt ham til Døden: „— — — den skønneste Død man kan ønske sig“.

Forvalter Lennart Ahlefeldt-Laurvig-Lehn var født den 4. Maj 1915 som Søn af Kammerherre, Hofjægermester, Greve Chr. Ahlefeldt-Laurvig-Lehn, Hvidkilde. Han nærede en levende Interesse for Landbruget og fik en grundig praktisk Landvæsensuddannelse, der afsluttedes med et Landbrugsskoleophold. Under Uddannelsen og i hele sin Færd stiledede han mod det, der er de fleste unge Landmænds Maal, at faa sin egen Bedrift. Tiden indtil det Tidspunkt, da dette kunde ske, skulde udnyttes og Erfaringer indvindes, saa han kunde staa bedst muligt rustet til at blive en dygtig Landmand og Driftsleder.

Greve Lennart blev Forvalter. Han var paa Brahetrolleborg, midt i det typisk sydfynske Landskab med de frodige Marker, Bakkerne, de store Skove og Søer, alt det Greve Lennart var opvokset iblandt og som han følte sig saa nøje knyttet til. Hans gode Uddannelse, baade landmandsmæssigt og militært, hans

Lederegenskaber og stærke, noble Karakter i Forbindelse med en dyb Trang til at tjene sit Land gjorde det selvfølgeligt, at netop han gik foran i Organiseringen af Modstanden mod Undertrykkelsen. Landskabet var netop egnet for en saadan Virksomhed. Det gik Greve Lennart, som det er gaaet saa mange andre gode Danske. Gestapo kom paa Sporet af hans Arbejde. Han blev fængslet, dømt til Døden og henrettet, fordi han havde gjort den Indsats, som hans Samvittighed bød ham at gøre.

Stærk var hans Karakter, medens han som fri dansk Mand kunde øve sin Gerning, men stærkere endnu da det gik mod Døden. Han kunde skrive til sine Forældre: „— — — i Stedet for at være bedrøvede skal I være glade og stolte, lov mig det, saa først vil jeg gaa glad i Døden“. — Saadan taler kun Danmarks bedste Sønner. Greve Lennart Ahlefeldt-Laurvig-Lehn var en ung Mand med rige Muligheder. Man nærrede med Rette store Forventninger til denne unge Mand, som alle holdt af og gerne vilde følge, fordi han viste det gode Eksempel i hele sin Færd.

Han døde tidligt, inden han endnu kunde faa Lejlighed til at øve sin Manddoms Gerning, men han har dog gennem sin Indsats efterladt sig et smukt Minde, som vil leve videre. Han vil staa som et lysende Eksempel paa, hvordan den bedste Del af den danske Ungdom reagerede i Farens Stund.

C. A. N.
